

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: R. D.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, sp. zn. SZ/MPSV-2021/172415-918, č. j. MPSV-2021/188413-918,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, sp. zn. SZ/MPSV-2021/172415-918, č. j. MPSV-2021/188413-918 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Hradci Králové (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 27. 9. 2021, č. j. 62812/2021/HKR, jímž bylo rozhodnuto o poskytnutí dávky doplatek na bydlení ve výši 4 213 Kč měsíčně od ledna 2017.

II. Žalobní argumentace

2. Dle žalobce nejsou plněny podmínky pro to, aby mu dávka doplatek na bydlení byla krácena. Naopak je názoru, že by mu měla být vyplácena v zákonné výši 5 500 Kč. Žalovaný se dle něj dopustil pochybení, a to nedostatečným zohledněním všech známých skutečností, dále chybně popsaným skutkovým stavem a nevypořádáním se se všemi odvolacími námitkami.
3. Odmítl argumentaci žalovaného, že o zařazení syna D. do okruhu společně posuzovaných osob požádal sám žalobce k datu 1. 11. 2016. Takové tvrzení dle něj odporuje tomu, co je uvedeno v protokolu o ústním jednání sepsaným před správním orgánem prvního stupně dne 2. 11. 2016. Z něho dle žalobce vyplývá zařazení syna D. do okruhu společně posuzovaných osob až ode dne, kdy bude s žalobcem bydlet. Připustil, že syna D. uvedl jako společně posuzovanou osobu do formuláře, který vyplnil dne 11. 4. 2017. Učinil tak ale na pokyn úřední osoby. Ve skutečnosti každý žil odděleně. Syn se svými prarodiči a žalobce sám na adrese. Občasné návštěvy syna v bytě žalobce nemohou být společným vedením domácnosti.
4. Není dle něj jasné, z jakého důvodu nemůže být aplikován § 8 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pomoci v hmotné nouzi*“). Odmítl přitom odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 98/1019-44, který posuzování syna D. jako společně posuzované osoby s žalobcem nerozporoval. Tento rozsudek přitom vztah § 4 zákona 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o životním a existenčním minimu*“) a § 8 zákona o pomoci v hmotné nouzi neřešil. Jde tedy podle žalobce o projev mechanické aplikace práva žalovaným. Správní orgány sice disponují při rozhodování v této oblasti určitou mírou vlastního uvážení, ale musí přihlížet k povaze a vážnosti zájmů a zásahu do sociálních práv. Tvrdí proto, že se žalovaný svým rozhodnutím dopustil libovůle a svévole, které vedly ke krácení zákonného nároku na celou dávku.
5. Neplnění výzev k hlášení rozhodných skutečností úřadu práce považuje za nekonkrétní, smyšlené a nerelevantní skutečnosti. Pokud jde o jeho výpovědi, které uvedl před Okresním soudem v Hradci Králové, tak ty sice nepopřel, ale poukázal na to, že šlo o výpovědi, které měly předejít svěření syna D. do ústavní výchovy.
6. Vyslovil názor, že dávka doplatek na bydlení mu neměla být krácena od prvního dne v měsíci, ale až ode dne, kdy rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové v opatrovnickém řízení nabyl právní moci.
7. Žalobce zmínil rovněž skutečnost, že dosud není vyřešeno související řízení o jeho peněžních půjčkách na zaplacení dlužného nájemného od prosince 2016 do dubna 2017.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zařazení syna D. do okruhu společně posuzovaných osob s žalobcem je v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi. Právní úprava společně posuzovaných osob je založena především na společném posuzování osob, mezi nimiž je vzájemná vyživovací povinnost. Správní orgán prvního stupně tedy na základě dokladů ve spisu hodnotil situaci tak, že žalobce má být posuzován ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi společně se svým

synem D., který mu byl svěřen do péče. Není přitom rozhodné, zda oba spolu žili na adrese, nebo na adrese.

9. Žalobce dle žalovaného v průběhu správního řízení tvrdil, že bydlí v pronajatém bytě na adrese, avšak tato skutečnost nebyla nikdy správním orgánem prvního stupně ani žalobcem prokázána. Stejně tak jako nikdy nebylo prokázáno, že žalobce se synem „neužívá byt“. Proto nebyl aplikován § 8 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dle tohoto ustanovení je možné vyloučení osoby z okruhu společně posuzovaných osob v případě, že je prokázáno, že společně posuzovaná osoba neužívá byt. Jinak platí obecné pravidlo, že se posuzují společně rodiče a nezletilé nezaopatřené děti, přičemž není stanovena podmínka, že tyto osoby mají společně užívat byt či společně uhrazovat náklady na své potřeby.
10. Zařazení žalobce syna D. do okruhu společně posuzovaných osob správní orgán prvního stupně provedl na základě rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové, č. j. 0 P 353/99-171, jímž byl ode dne 1. 11. 2016 svěřen do péče žalobci, a na základě formuláře „*Ostatní společně posuzované osoby*“, který žalobce vlastnoručně podepsal a doložil správnímu orgánu prvního stupně dne 11. 4. 2017 a v němž uvedl syna D.. Zároveň správní orgán prvního stupně přihlédl k dalším podkladům ve správním spise, a to sdělení Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Magistrátu města Hradce Králové (dále jen „OSVZ“), protokolu o jednání před soudem prvního stupně a žádosti o změnu výplaty sirotčího důchodu ze dne 2. 1. 2017.
11. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Skutkový stav věci

13. Úvodem soud poznamenává, že k výzvě soudu o předložení kompletního správního spisu vztahujícího se k napadenému rozhodnutí žalovaný sdělil, že správní spis byl již zdejšímu soudu předložen, a to v rámci řízení, které je vedeno pod sp. zn. 29 Ad 21/2021. Soud proto ve věci vycházel z této spisové dokumentace. Z ní soud ověřil, že žalobce dne 27. 5. 2015 podal žádost o dávku doplatek na bydlení. V žádosti uvedl 3 adresy: adresu trvalého pobytu, adresu pro doručování a adresu skutečného pobytu. Do žádosti uvedl také tehdy společně posuzovanou osobu K. K. K žádosti dále doložil nájemní smlouvu na část bytu na adrese. Dne 2. 6. 2015 byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyzván, aby se dostavil k osobní návštěvě a k doložení osvědčení společně posuzovaných osob. Ke správnímu orgánu prvního stupně se dostavil dne 8. 6. 2015 a vyplnil zde hlášení změn. V něm uvedl, že K. K. se odstěhovala. Dne 2. 7. 2015 správní orgán prvního stupně provedl pokus o sociální šetření na adrese, kterou žalobce uvedl jako skutečné místo pobytu, přičemž žalobce nezastihl. Téhož dne byla žalobci přiznána dávka doplatek na bydlení ve výši 4 000 Kč, a to oznámením č. j. 60515/2015/HKR. Dne 31. 5. 2016 správní

orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. 51585/2016/HKR, kterým žalobci zvýšil dávku doplatek na bydlení na 5 500 Kč z důvodu zvýšení nákladů na bydlení. Dne 2. 11. 2016 se žalobce dostavil na úřad práce, kde do protokolu uvedl, že dne 1. 11. 2016 proběhlo jednání soudu o svěření jeho syna D. do jeho péče, rozsudek však ještě nemá k dispozici. Byl poučen, že po obdržení rozsudku jej musí doložit na úřad práce a syna D. musí nahlásit do okruhu společně posuzovaných osob, a to od chvíle, kdy s ním bude bydlet. Dne 7. 11. 2016 vyzval správní orgán prvního stupně OSVZ ke sdělení, zda ze soudního řízení o svěření syna D. do péče žalobce vyplynuly skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku a její výši (například skutečný pobyt žalobce a jeho syna, příjmy žalobce, atd.). Dne 10. 11. 2016 správní orgán prvního stupně obdržel sdělení OSVZ, z něhož je patrné, že žalobce opakovaně uvedl, že se o syna stará, kupuje mu oblečení, dává mu peníze apod. V průběhu opakovaných návštěv v domácnosti bylo zjištěno, že žalobce, jeho syn D., D. babička a její bývalý manžel spolu žijí v jedné domácnosti na adrese. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že má pronajatý byt na adrese. Šetření na této adrese však žalobce umožnil až po opakovaných výzvách a v předem stanovený čas.

14. Dne 30. 11. 2016 se žalobce dostavil na úřad práce, kde sdělil, že bydlí na adrese. Dne 27. 12. 2016 OSVZ správnímu orgánu na jeho výzvu poskytl rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové, č. j. OP 353/99-171, o svěření syna D. do jeho péče. Žalobce poskytl pouze první stranu tohoto rozsudku. Z uvedeného rozsudku plynou skutečnosti, které správnímu orgánu již dříve sdělil OSVZ.
15. Dne 4. 4. 2017 správní orgán prvního stupně vydal Oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci zastavení výplaty dávky doplatek na bydlení a současně dal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Tentýž den byl žalobce vyzván, aby doložil příjmy a aby doplnil informace o synovi D. Dne 11. 4. 2017 žalobce na úřadu práce doložil formulář „Ostatní společně posuzované osoby“, v němž uvedl základní osobní údaje syna D., včetně místa jeho skutečného pobytu na adrese .
16. Dne 19. 4. 2017 byly na úřad práce doloženy doklady týkající se žalobce, které nebyly dostatečné. Proto správní orgán prvního stupně dne 25. 4. 2017 vydal rozhodnutí zastavit výplatu dávky doplatek na bydlení ode dne 1. 12. 2016 a dne 23. 5. 2017 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o odejmutí dávky doplatek na bydlení. Rozhodnutí o odejmutí dávky doplatek na bydlení bylo potvrzeno odvolacím orgánem, proti čemuž žalobce brojil správní žalobou. Dne 29. 3. 2019 zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 3. 2019, č. j. 32 Ad 19/2017-168, žalobu zamítl, avšak tento rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 98/1019-44, zrušen a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný dne 14. 1. 2020 vydal rozhodnutí č. j. MPSV-2020/8985-918, kterým zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k novému projednání. V rámci řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce ani jeho syn nesplnili výzvy úřadu práce, proto správní orgán prvního stupně dne 4. 11. 2020 vydal rozhodnutí, kterým žalobci odejmul dávku doplatek na bydlení ode dne 1. 11. 2016. K odvolání žalobce žalovaný toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 19. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/9917-918. Dne 27. 4. 2021 správní orgán prvního stupně vydal Oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci změny výše dávky doplatek na bydlení a zároveň byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Následně dne 24. 5. 2021 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. 34013/2021/HKR, kterým žalobci snížil dávku doplatek na bydlení z 5 500 Kč na 3 373 Kč měsíčně ode dne 1. 11. 2016 a obnovil od tohoto dne její výplatu. K odvolání žalobce

vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 5. 8. 2021, č. j. MPSV/2021/131278-918, kterým odvolání žalobce zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal správní žalobu ke zdejšímu soudu, která je vedena pod sp. zn. 29 Ad 21/2021, o níž dosud nebylo rozhodnuto.

17. Dne 23. 7. 2021 vydal správní orgán prvního stupně Oznámení č. j. 48064/2021/HKR, kterým žalobci zvýšil dávku doplatek na bydlení z 3 373 Kč na 4 213 Kč měsíčně ode dne 1. 1. 2017. Proti němu žalobce podal námitku. Dne 17. 8. 2021 správní orgán prvního stupně dal žalobci možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a následně dne 27. 9. 2021 vydal rozhodnutí č. j. 62812/2021/HKR, dle kterého je žalobci dávka doplatek na bydlení ode dne 1. 1. 2017 poskytována ve výši 4 213 Kč měsíčně. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že jej potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Právní závěry

18. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
19. Krajský soud předesílá, že nepovažuje za účelné podrobně vyvracet jednotlivé žalobní námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Spíše proti nim postaví vlastní ucelenou argumentaci ve smyslu závěrů vyslovených v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je totiž spjat s otázkou hledání míry, respektive poměrnosti či adekvátnosti odůvodnění ve vztahu k námitkám. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, a ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 – 71). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013-30, bod 41).
20. Pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodné zjistit, zda správní orgány obou stupňů postupovaly správně, když v rámci řízení o žádosti žalobce o dávku doplatek na bydlení správně považovaly žalobce a jeho syna D. za společně posuzované osoby. Text žaloby, ačkoliv je obohacen sdělováním nesouvisejících skutečností, míří právě výhradně na tuto otázku a snaží se vyvrátit právní názor, který ve věci zaujaly správní orgány obou stupňů.

21. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi se pro účely posuzování stavu hmotné nouze příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
22. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o životním a existenčním minimu se společně pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují rodiče a nezletilé nezaopatřené děti.
23. Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že orgán pomoci v hmotné nouzi může z okruhu společně posuzovaných osob vyloučit osobu, u které žadatel o dávku prokáže, že společně s ní neužívá byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení.
24. Z uvedených ustanovení vyplývá základní algoritmus, který spočívá v tom, že pro účely stanovení okruhu společně posuzovaných osob v rámci řízení o dávkách pomoci v hmotné nouzi je zákon o životním a existenčním minimu zákonem speciálním. Tento speciální zákon pak přímo stanoví, že rodiče a nezaopatřené děti se posuzují společně. Primárně se vychází z principu vyživovací povinnosti mezi rodiči a dětmi. Platí přitom, že zákonem není stanovena podmínka, aby tyto osoby spolu užívaly byt. Zákon o pomoci v hmotné nouzi však připouští možnost vyloučení osoby z okruhu společně posuzovaných osob, pokud je prokázáno, že byt s žadatelem neužívá. Takový postup pro určení okruhu společně posuzovaných osob mj. vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 1 Azs 483/2020-58 (dostupný na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz).
25. V posuzovaném případě přitom správní orgán prvního stupně zařadil žalobcova syna D. do okruhu společně posuzovaných osob na základě rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové č. j. OP 353/99-171, který určil, že ode dne 1. 11. 2016 se syn D. svěřuje do péče žalobce, a na základě formuláře „*Ostatní společně posuzované osoby*“, který sám žalobce dne 11. 4. 2017 vyplnil a podepsal na úřadu práce. Zde žalobce uvedl syna D. jako osobu společně posuzovanou s žalobcem. Dále správní orgán prvního stupně přihlédl ke sdělení OSVZ ze dne 10. 11. 2016 a k odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové č. j. OP 353/99-171. Z těchto listin vyplynulo, že žalobce není zbaven rodičovské odpovědnosti, bydlí se synem D. v bytě svých rodičů na adrese, stará se o něj, kupuje mu oblečení, dává mu peníze, má zájem o něj pečovat, na provozu domácnosti se s rodiči nepodílí a předpokládá, že po převzetí syna do péče se odstěhují do pronajatého bytu na adrese, ve kterém žalobce momentálně nebydlí, ale občas tam přespí.
26. Přestože žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že bydlí v pronajatém bytě na adrese, tuto skutečnost nebyl schopen prokázat. Stejně tak žalobce nijak neprokázal, že jeho syn D. s ním neužívá byt, proto nebyla splněna podmínka k aplikaci ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Správní orgány obou stupňů tedy musely vycházet ze zjištění OSVZ a z výpovědí žalobce a jeho syna v rámci řízení (prostřednictvím odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové č. j. OP 353/99-171) a správně zůstaly u aplikace ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o životním a existenčním minimu, tedy, že posoudily žalobce jakožto rodiče a jeho nezaopatřené dítě společně. Krajský soud takový postup považuje za správný právě

proto, neboť jak vyplývá z výše uvedeného, primárně se vychází z principu vyživovací povinnosti mezi rodiči a dětmi.

27. Krajský soud shrnuje, že správní orgány obou stupňů došly ke správnému závěru. Ten spočívá v tom, že ze všech podkladů, které se nachází ve správním spise, jsou dány podmínky pro to, aby otec a jeho nezaopatřené dítě byly považovány za společně posuzované osoby ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o životním a existenčním minimu, neboť syn D. byl žalobci rozhodnutím soudu svěřen do péče. Tvrzení žalobce o tom, že s ním syn D. nebydlí, prokázáno nijak nebylo.
28. Soud k tomu dodává, že správní orgány za situace, kdy bylo nutné posuzovat žalobce a jeho syna společně a vycházet z toho, že spolu užívají byt, zvolily pro žalobce příznivější řešení. Pokud by totiž konstatovaly, že žalobce se svým synem a se svými rodiči bydlí na adrese, dávka doplatek na bydlení by mu nebyla přiznána vůbec.
29. Pokud jde o neplnění výzev k hlášení rozhodných skutečností ze strany žalobce, žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 9 hovoří pouze obecně o jakýchsi výzvách, aniž by nekonkretizoval, o jaké výzvy šlo. Dle názoru soudu uvedená pasáž obsahuje dostatečné zdůvodnění. Pakliže žalovaný zmiňuje výzvy, činí tak v kontextu popisu toho, kdy v minulosti došlo ke zrušení rozsudku zdejšího soudu Nejvyšším správním soudem (viz výše bod 16. tohoto rozsudku). Důvodem pro zrušení přitom bylo nezákonné odejmutí dávky doplatek na bydlení na základě nesplněných výzev. Pro účely srozumitelnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (o poskytnutí dávky doplatek na bydlení) je takový popis jiného řízení, které proběhlo v minulosti, dostatečný a specifikaci těchto výzev si nežadá.
30. Úspěšná dle soudu není ani námitka žalobce týkající se stanovení počátku určení konkrétní výše dávky doplatek na bydlení. Dávka doplatek na bydlení se poskytuje za celý kalendářní měsíc, pokud se její výše mění, dochází k tomu k prvnímu dni kalendářního měsíce, ve kterém nastane rozhodná skutečnost (srov. § 38 zákona o pomoci v hmotné nouzi).
31. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
33. V předmětné věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. července 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně